

Ana Ioana Cătănoiu

Cerșetorul de cuvinte

Privește cum au început
să cadă toate florile
din salcâmul vorbelor!

Nu știu de când a trecut
ultima împărțire...
iar parfumul rozelor
s-a stins în mine...

Straniu se culcă
melodrama unui sunet rostit
în deșert.

Cu ce candoare valsează
în odaia cerințelor
litera ultimei dorințe.

Cine vrea să stea la masa
unui chef de doleanțe
care cerșesc așteptări, speranțe
primind praful ultimei tăgăde?

Apa a înghițit fardurile frământărilor
rămase pe pomeții întrebărilor...

– Aș vrea ceva, din totul nimic
își adulmecă noaptea dorința trândavei...

Trândavei nepoate,
a fiicei de soț divorțat
de zi, de lumină,
de zarea întinsă
și lunga dorință
dorință-apoasă,
crudă și stearpă
ce stă tânguind
și scrie visând
un ultim papirus
semnat, ceruit:

CERȘETORUL DE CUVINTE

DI,KE,ZO

E prima zi din calendarul sunetului
Iar, aripa versului meu și nota vocii tale
stau tolănite pe raza unui unghi.

A doua zi a șters-o privirea ta!

Supărată, cu un suflu

ți-am strivit negrul părului,

A treia zi, după o răfuială a buzelor,

am împărțit treiul în două.

Ți-am legat zâmbetul de sprânceana cerului
a patra zi!

Am luat uleiul scurs din seva limbii,

și a cincea zi ți-am pornit motorul sufletului

Înotând în făina semnelor muzicale

ale unei simfonii mimam cifra a șasei zi.

Coborând din blocul dezmierdărilor,

ne jucam în ziua șaptelui.

Ajungând pe patinoarul ochilor tăi,

a opta zi făceam cu o patină

schițele unei viori la care să cânti

o serenadă balamalei

ușii unui vis care se împlinea a noua zi.

A zecea zi mâncam domol un toast

și tu... tu ai început să solfegiezi a unsprezecea zi!

Nemernicule! a douăsprezecea zi,

ai mâncat toate zilele până la treizeci și unu

și toate notele gamei iubirii noastre

Iar eu... eu zac flămândă într-un colț al sufletului

ca o icoană scorjtită!

Neant

Motto: „Adulmec poezia din pocalul reveriei”

Mai caut și acum sub pernă,

cuvântul pe care l-ai lăsat

în dimineața iubirii noastre.

Mai am și acum lipit pe perete

afișul privirii tale!

Pe noptieră, zace într-o scrumieră

mucegaiul rămas de la țigara

promisiunilor fumate de o eroare.

Pe fotoliu stă ciufulit un surâs,

în cearșafuri se zbat degetele

vorbelor amăgite de privirea

agățată a buzelor tale,

din tavanul gurii picură leneș

dezgustul zilei de ieri.

Se furișează agale în piele

minutul secundelor împărțite cu miimile.

Printre copacii genelor se ascunde trecutul

prefăcut în pupilă.

Unghiile sunt zdrobite de ciocanul jurămintelor!

Părul este colorat în incolorul atitudinii aerului,

iar corpul este apăsător de oxigenul indiferent al camerei.

Nu mai șoapta din mine stă tolanită

pe brațul unui timbru fără imagine,

iar culoarea sufletului se joacă cu albul nefființei!

Crez

Iar s-a oprit pata vorbelor...

Iar e înghițit clarul obscur

Visez în culori transparente,

Cred în crez și în adevărul minciunii.

Ce se ascunde în sufletele fețelor sub măști stilizate

dar în neantul albului ce privește dincolo de mine?

Aș vrea să-mi strângi în pumnul-ți cuvintele!

Mi-e greu să mai cred într-o nouă dorință

când gândul n-apune.

Mi-e greu de strigarea vântului, când crezul l-alungă
 Ce-asteaptă plăcerea surprinsă în vanul visării?
 De multe ori s-upleacă pe spate credința în viu și în mort
 Mi-ascultă bataia clopotelor când vine tăcerea tainelor
 sumbre
 Văd negrul în roz de turcoaz
 M-astept la un capat de drum... nu stiu dac-o să vin!
 că iar s-au amestecat potecile vietii!
 Iar drumul e drum spintecat în noaptea trezită
 De glasul cocoșului
 Ce-și plânge reveriile!

Timp

Privesc viața prin dioptriile inimii.
 vorba de azi e scrisă
 cu cerneala nemărginitului!
 apropii timpanul clipitului
 de maroul boabelor de nimic.
 pasărea din mine și-a luat zborul
 spre nicăieri
 și simt ființa zdrențuită
 de un gol de vid
 Tu știi,că în moment se ascunde joaca fericirii?
 în secundă stă tupilată spirala speranței,
 în miimi coboară linia discontinuă a dezamăgirii,
 din pantoful viitorului rup în bucăți
 praful trecutului!
 adun din buzunarul minutului
 o literă ștearsă dintr-o oră
 se miră fantoma umbrelor unei săptămâni
 că ceva-ul a rămas fără tuș,
 iar neînsemnatul a căpătat verticalitatea
 distanței dintre înaltul cuvântului
 și abisul unui monolog.
 Cred că mi s-a lipit de pupila gândului
 timpul anotimpului ce îl caut
 în sertarul amintirii,
 fără a sesiza că sunt atemporală
 iar el(timpul), stă liniștit lângă
 pendularea mea haotică.

Cântec

Iar se aude cum răsună în mine
 țipătul luminii apuse
 în pumnul unui vers uitat.
 Îmi preling pe banca gândului
 ultimul impuls al strigătului
 afișat pe pereții unui strop de candoare.
 Valsul zbuciumului ceresc
 își încheie numărul,
 cuvintele mor pe nisipul încins.
 Aruncă privirea și vezi cum te soarbe
 apusul uitat de văpaia primei tăgăde!
 Cum e scris pe chipul tău, copile
 că ți-a deschis infinitul

palma neprihănirii?
 Ce va spune smaraldul pierzaniei
 când ultima bătaie se va opri
 ca nava la ultima ancorare?
 Știi ce vrei de ziua sufletului,
 de ziua vieții și a morții tale;
 să vândă transparentul lumină
 felinarului proptit
 de ultima negare
 a primei afirmații.

Cu palma dezbrăcată

Vezi, cum șade talpa răsăritului
 pe scaunul gândului șters
 de parfumul ultimului apus!
 Ceri credință unui bob de chihlimbar...
 dar tu?
 tu stai și aștepti ca vânzătorul de vieți;
 pe marginea unei stânci frânte
 de griji deșarte și uitate tăgăde.
 Asfaltul milei zace neudat,
 negustorii de pietre prețioase
 și-au uitat uleiul candelor.
 viețile se bat printre vieți
 iar zilele s-amestecă
 precum nisipul în mâinile unui ciclon
 apoi, cad în lumina stelelor.
 Glasul a uitat să mai murmure
 marșul tăriei
 Fugi cu mine om,
 fugi omule cu om!

Ninge peste negru

Iar a înverzit ziua bătrâneții...
 uite, s-așterne peste vreme reflexia apei
 din gura sugestiei uitate
 pe frunza ultimului pas
 al vocii profetice
 ascunsă în negura
 ultimei bătăi a ceasornicului.
 Noaptea atinge cerul primei stele
 Pământul țipă sub streășina unui cânt,
 învăluie-mi curajul în negrul transparenței,
 pășește-mă cum pășește ascetul
 rugăciunea cea din urmă
 strânge-mi degetul sufletului
 în mreaja mărilor învolburate,
 ninge-mă cu ninsoarea
 unei ploii de șapte așteptate,
 lasă-mă la poalele munților hărăziți,
 împinge-mă să urc spre apusul lor;
 să mă-nalț în trecerea vremii
 și să cobor în scadența primei măsurii.
 Ce timp și-agață păianjenul
 de respirația mișcării cugetului?